

רע"פ 424/15 - נועם טפר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 424/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: נועם טפר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה); ג' קרא (סג"נ); מ' סוקולוב) מתאריך 10.12.2014 ב-ע"פ 6680-01-14

בשם המבקש: עו"ד רונן עדיני; עו"ד אפי שאשא

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה); ג' קרא (סג"נ); מ' סוקולוב) מתאריך 10.12.2014 ב-ע"פ 6680-01-14, בגדרו התקבל, באופן חלקי, ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) מתאריך 02.12.2013 ב-ת"פ 5760/09.

לצד הבקשה הנ"ל הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע מטעם המבקש. בהחלטתי מתאריך 19.01.2015 נעתרתי לבקשה האמורה והוריתי כי עונש המאסר שהושת על המבקש יעוכב - עד למתן החלטה אחרת.

עתה אביא את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה למתן רשות ערעור.

עיקרי העובדות והשתלשלות ההליכים

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו. על פי המתואר בכתב האישום, בשנים 2005-2006 המבקש פעל בתחום מומחיותו, שהוא שיווק ותקשורת של חברות ציבוריות עם ומול משקיעים מוסדיים ואחרים בשוק ההון. תחילה עבד המבקש כשכיר בחברת "תקשורת פיננסית נעם ילין בע"מ", ומשנת 2006 ואילך המבקש השתלב במשרד יחסי ציבור וקשרי משקיעים בשם: "פיננשל אקסס", כשותף ומנהל משותף.

3. כתב האישום חולק לארבעה אישומים, כאשר כל אחד מבין האישומים ייחס למבקש מעשים של שימוש במידע פנים של חברה ציבורית מסוימת, לה הוא העניק שירותי יחסי ציבור במועדים הרלבנטיים. סך הכל יוחסו למבקש 40 אירועים של שימוש במידע פנים על ידי איש פנים (עבירה לפי סעיף 52 לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968) (להלן: חוק ניירות ערך, או החוק). אפרט להלן, בקצרה, כל אחד מבין ארבעת האישומים על פי מה שנאמר בכתב האישום:

(א) האישום הראשון - חברת מדקון

בחודש מרץ 2005 חברת מדקון בע"מ (להלן: מדקון) החלה לנהל מו"מ עם חברת McKesson Corporation (להלן: מקסון) לקראת רכישתה של מדקון בידי האחרונה, כאשר שמועות על מו"מ לרכישת מדקון על ידי חברה זרה פורסמו עוד קודם לכן בתקשורת. בתאריך 07.06.2005, בעקבות פרסומים נוספים בתקשורת בנוגע למו"מ האמור, מדקון פירסמה דו"ח מיידי (להלן: הדו"ח המיידי הראשון), שבו היא הודיעה, בין השאר, על התנהלותו של מו"מ לרכישתה על ידי חברה זרה במסגרת תהליך מיזוג, אך ציינה כי הפרטים המהותיים בעיסקה, לרבות התמורה שתשולם לבעלי המניות במידה שהיא תיסגר - טרם סוכמו.

על פי המתואר בכתב האישום, תהליך המו"מ בין מדקון למקסון המשיך להתקדם לאחר פרסומו של הדו"ח המיידי הראשון, בהתאם ללוח הזמנים הבא: במועד שקדם לתאריך 12.06.2005 מקסון אישרה את מחיר הרכישה; בתאריך 16.06.2005 הדירקטוריון של מדקון זומן לדיון בעניין ההסכם המתגבש עם מקסון; בתאריך 20.06.2005 פירסמה מדקון דו"ח מיידי (להלן: הדו"ח המיידי השני), שבו היא הצהירה על חתימת ההסכם עם מקסון, ופירטה את תנאי הרכישה.

בכתב האישום נטען כי המבקש עודכן, מתוקף תפקידו, בהתפתחויות שחלו במדקון, ובפרט בנוגע להתקדמות המו"מ עם מקסון, ועשה שימוש במידע זה בהזדמנויות הבאות:

(1) רכישות שבוצעו לפני פרסום הדו"ח המיידי הראשון - המבקש ביצע 6 עסקאות לרכישת מניותיה של מדקון, שקדמו לפרסומו של הדו"ח המיידי הראשון: שלוש עסקאות בתאריך 06.06.2005 ושלוש עסקאות נוספות בתאריך 07.06.2005. המבקש מכר את כל המניות הללו של מדקון יומיים לאחר ה-07.06.2005 (מועד הדיווח המיידי הראשון), בתאריך 09.06.2005, תוך מימוש רווח של כ-5,600 עמוד 2

ש"ח.

(2) רכישות שבוצעו לפני פרסום הדו"ח המידי השני - המבקש ביצע 12 עסקאות במניות מדקון בתקופה שבין פרסומו של הדו"ח המידי הראשון לבין פרסום הדו"ח המידי השני, וזאת בתאריכים: 15.06.2005 ו-16.06.2005. המבקש מימש אחזקות אלה לאחר פרסום הדו"ח המידי השני (שראה אור כאמור בתאריך 20.06.2005) באמצעות מכירת המניות בתאריכים: 21.06.2005 ו-22.06.2005. בעקבות העסקאות האמורות המבקש הפיק רווח של כ-25,250 ש"ח.

(ב) האישום השני - חברת ארזים

על פי כתב האישום, חברת ארזים השקעות בע"מ (להלן: ארזים) ניהלה בשנת 2005 מו"מ לקראת עיסקה שבמסגרתה היא היתה אמורה לקבל אופציה למשך 6 חודשים, אשר היתה מאפשרת לה לרכוש 64 בתי אבות הממוקמים באנגליה במחיר מוגדר מראש. בתאריך 06.09.2005 דיווחה חברת ארזים במסגרת דו"ח מידי על כך שיום קודם לכן - נחתמה העיסקה האמורה.

בגדר כתב האישום נטען כי המבקש החזיק במידע בדבר התפתחות המו"מ המתואר לעיל, מכח מעמדו ותפקידו, ובעודו מחזיק במידע זה רכש מניות ואופציות של חברת ארזים בתאריך 05.09.2005, היינו יום לפני פרסום הדיווח המידי על העיסקה. המבקש מכר את ניירות הערך האמורים מספר ימים לאחר מכן, בתאריכים: 07.09.2005 ו-08.09.2005, לאחר שפורסם הדיווח המידי הנ"ל. נטען כי בדרך זו נצמח למבקש רווח בסך של כ-8,700 ש"ח.

(ג) האישום השלישי - חברת סטארלימס (להלן: פרשת סטארלימס)

בגדר אישום זה יוחס למבקש ביצוע של שימוש במידע פנים הנוגע לעיסקה למכירת תוכנה של חברת סטארלימס (להלן: סטארלימס) - לחברת ביוטכנולוגיה מובילה. כפי שיפורט בהמשך, זוכה המבקש מאישום זה, מחמת הספק, על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד ביושבו כערכאת ערעור, ושאלת אשמתו של המבקש במיחוס לו במסגרת אישום זה איננה עומדת עוד במכלול. משכך אינני רואה מקום להרחיב לגבי פרשה זו.

(ד) האישום הרביעי - חברת טאואר

בגדר אישום זה נטען כי היה בידי המבקש מידע פנים הנוגע להסדר חוב בין חברת טאואר סמיקונקדטור בע"מ (להלן: טאואר) לבין בנקים שהלכו כספים לחברה האמורה בעבר, לפיו הבנקים יוותרו לטאואר על כ-30% מחובותיה בתמורה לחלק ממניותיה ובכפוף למספר תנאים נוספים. דיווח מידי בדבר החתימה על ההסדר האמור פורסם בתאריך 17.05.2006, כאשר בכתב האישום נטען כי כשבוע לפני כן הנהלת החברה ידעה כבר כי קיימת סבירות גבוהה שהסדר זה יחתם.

על פי הנטען בכתב האישום, המבקש, שהחזיק במידע הנ"ל, רכש מניות של חברת טאואר יום לפני פרסום

הדיווח המיידני הנ"ל באמצעות 12 עסקאות שונות, ומכר את כל אותן מניות מתאריך 28.05.2006 ועד לתאריך 09.06.2006, לאחר פרסומו של הדו"ח המיידני. עסקאות אלה הניבו למבקש, על פי הנטען בכתב האישום, רווח של כ-9,300 ש"ח.

4. בתאריך 31.07.2013, לאחר ניהול הוכחות - בית משפט השלום הרשיע את המבקש בכל האישומים שיוחסו לו, ובתאריך 02.12.2013 גזר את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: 10 חודשי מאסר בפועל, 18 חודשי מאסר על תנאי (כאשר התנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר - המבקש לא יעבור כל עבירה מסוג עוון, או פשע בניגוד לחוק ניירות ערך) וקנס כספי בסך של 300,000 ש"ח.

5. המבקש ערער על שני חלקיו של פסק הדין הנ"ל לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו. בית המשפט הנכבד קיבל באופן חלקי את ערעורו של המבקש במובן זה שזיכה אותו כאמור, מחמת הספק, מהאישום בפרשת סטארלימס, אך הותיר על כנה את ההרשעה בגין יתר הפרשיות. ביחס לגזר הדין, ערכאת הערעור החליטה, בעקבות הזיכוי החלקי האמור - להפחית את עונשו של המבקש מ-10 חודשי מאסר בפועל ל-8 חודשים, ולהפחית את הקנס הכספי לסך של 250,000 ש"ח. עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש נשאר בעינו.

כאמור, בקשתו של המבקש שבפני מופנית כנגד פסק דינו הנ"ל של בית המשפט המחוזי הנכבד. הבקשה מכוונת הן כלפי ההרשעה והן כלפי חומרת העונש.

טענות המבקש

6. לאורך רוב חלקי הבקשה, שנפרסת על פני 59 עמודים(!), המבקש מעלה טענות רבות הנוגעות לראיות ולעדויות, שעמדו בבסיס הרשעתו על ידי הערכאות קמא הנכבדות. לא אפרט כאן טענות אלה, שכן מדובר לרוב בהשגות פרטניות, אשר אין להן מקום במסגרת בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

מעבר לטענות הנ"ל - המבקש מעלה שלוש טענות מרכזיות שלטעמו מצדיקות מתן רשות ערעור לפני בית משפט זה, ואלה יפורטו להלן:

(א) השגות כנגד ביסוס הרשעה על נהלי עבודה - לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי שגה משהחליט להותיר את מרבית חלקי ההרשעה על כנם, אף שההרשעה נשענה על "נהלים" ו"דפוסי עבודה" ששררו במערכת היחסים שבין המבקש לבין החברות הנזכרות בכתב האישום. בהקשר זה המבקש מעלה שתי טענות-משנה:

ראשית, המבקש גורס כי קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום בנוגע לנהלים בחלק מהפרשיות - שגויות, שכן הן התבססו על עדויות מסויגות והתעלמו מעדויות סותרות, שנשמעו בפניו.

שנית, נטען כי אפילו הוכחו נהלי העבודה ברמה מספקת, לא ניתן להשתמש בהם לצורך הרשעה במקרים שכאלה, משום שלא די בהם כדי להוכיח אשמה מעבר לספק סביר, כמתחייב בהליך פלילי.

(ב) יש ליצור הבחנה בין "איש פנים פנימי" לבין "איש פנים חיצוני" – המבקש טוען כי ראוי להבחין בין בעל תפקיד העובד בחברה, שמהווה "איש פנים פנימי", לבין נותן שירותים חיצוני, אשר איננו מועסק ישירות על ידי התאגיד (כפי שהיה המבקש בעניין שלפני) המכונה על ידו: "איש פנים חיצוני". המבקש סבור כי ראוי להקל עם האחרון ביחס לראשון בהיבט הענישה, שכן חובת האמון של אדם המועסק על ידי החברה עולה, לשיטתו, על חובת האמון שחב לה נותן שירותים חיצוני. המבקש טוען כי מדובר בסוגיה בעלת חשיבות רבה, שטרם נדונה והוכרעה על ידי בית משפט זה.

(ג) סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה – לבסוף המבקש טוען כי העונש שהושת עליו חורג לחומרה ביחס למדיניות הענישה שנהגה בעבר בנסיבות דומות. בהקשר זה המבקש טוען תחילה כי בתי המשפט לא נהגו להשית עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח בעבירות של שימוש במידע פנים, אלא גזרו, במרבית המקרים, עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. המבקש מצוין כי אמנם חלה החמרה בענישה בעבירות שכאלה (זאת בעיקר בעקבות ע"פ 6020/12 מדינת ישראל נ' עדן (29.04.2013) (להלן: עניין קדץ)), ואולם הוא סבור כי ראוי להקל עימו ביחס לקדץ, שכן קדץ, לעומתו, עשה שימוש במידע פנים בהיותו "איש פנים פנימי". כמו כן המבקש טוען כי עניין קדץ היה בבחינת "קו פרשת המים", אשר סימן את המועד שממנו ואילך יושתו עונשי מאסר בפועל בגין עבירות של שימוש במידע פנים. בהקשר זה המבקש מדגיש כי כלל האישומים שיוחסו לו, ובהם הוא הורשע, מתייחסים לאירועים שחלו לפני שניתן פסק הדין בעניין קדץ, ואף לפני מועדי ביצוע העבירות שבהן קדץ הורשע.

טענות המשיבה

7. המשיבה, שנתבקשה להגיב – מסרה בתשובתה כי לשיטתה דין הבקשה להידחות, שכן המקרה, מושא הבקשה, איננו נכנס לגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". לגישתה, מרבית טענותיו של המבקש נוגעות לשאלת דיות הראיות שהובאו על ידה לשם ההרשעה, ועל כן אין הן חורגות מעניינו הפרטי של המבקש.

לגופם של דברים המשיבה סבורה כי בכל אחת מהפרשיות שבהן הורשע המבקש היא פרסה תשתית ראייתית מוצקה כדבעי ולפיכך היא עמדה בנטל ההוכחה המתחייב. עוד נטען כי הראיות שהוצגו על ידה כבר נבחנו על ידי שתי ערכאות (כאשר ניתן ללמוד, לתפיסתה, על טיב בדיקת הראיות על ידי בית המשפט המחוזי מכך שהחליט לזכות את המבקש, מחמת הספק, ממה שיוחס לו באחת מבין הפרשיות) ואין הצדקה לדרוש מבית משפט זה לבחון אותן שוב.

8. באשר להשגותיו של המבקש, אשר הובאו בפיסקה 6 שלעיל, עמדת המשיבה גורסת כך:

(א) לטענת המשיבה הסתמכות הערכאה המבררת על "נהלים" ו"דפוסי עבודה" – היתה הכרחית פה נוכח העובדה שהמבקש כפר בהיותו "איש פנים", כמשמעו בחוק, עד לשלב הערעור. יחד עם זאת המשיבה סבורה כי, בניגוד לטענות המבקש, הרשעתו בבית משפט השלום לא הסתמכה על "נהלים" ו"דפוסי עבודה" בלבד, אלא על מכלול ראייתי שלם, שכלל מספר רב של ראיות נוספות, שהוצגו על ידה. לטענת המשיבה, רק בפרשת סטארלימס התבססה הרשעתו של

המבקש בבית משפט השלום על דבריו של עד תביעה בודד, ומחסור ראיתי זה הוא שהוביל, להבנתה, את בית המשפט המחוזי לזכות את המבקש בפרשה זו מחמת הספק.

(ב) המשיבה טוענת כי שאלת ההבחנה בין "איש פנים חיצוני" לבין "איש פנים פנימי" – איננה מצדיקה אף היא מתן רשות ערעור כאן. בהקשר זה המשיבה מדגישה הדברים הבאים:

ראשית – סעיף 52 לחוק איננו מבדיל בין שני סוגי אנשי הפנים הנ"ל, וממילא איננו מורה גם על הבחנה כלשהי בחומרת הענישה ביניהם.

שנית – הערכאות קמא בחרו שלא להחמיר בעונשו של המבקש מפאת היותו "איש פנים חיצוני" (על פי ההבחנה המוצעת), ועל כן נטען כי מדובר, בנסיבות, בשאלה תיאורטית גרידא.

(ג) באשר לגזר דינו של המבקש – המשיבה טוענת כי הערכאות קמא הנכבדות נתנו דעתן למכלול שיקולי הענישה הרלבנטיים והשיתו על המבקש עונש הולם, שאיננו סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור, בתגובת המדינה, ובחומר שצורף להן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא להלן את הנימוקים להחלטתי.

10. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תוענק על ידי בית משפט זה רק במקרים שבהם עולה שאלה בעלת חשיבות משפטית, אשר חורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)), או במקרים שבהם מתגלה אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 6487/12 דבר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). זאת ועוד: במקרים שבהם הבקשה מתייחסת לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

11. כאמור, מרבית טענותיו של המבקש נוגעות לחומר הראיות שהוצג ולדברי העדים מטעם התביעה. מהשגות אלה לא מזדקרת שאלה בעלת חשיבות משפטית רחבת היקף ולא מתעורר חשש לעיוות דין, שעשויים להצדיק מתן רשות ערעור בהתאם לאמות המידה הנ"ל. זאת ועוד, דומה עלי כי אין גם בטענותיו האחרות של המבקש במסגרת הבקשה, שפורטו בפסקה 6 שלעיל – כדי להצדיק מתן רשות ערעור בנסיבות. על כך מיד בסמוך.

12. המבקש טוען כי בית משפט השלום הנכבד שגה משביסס את הכרעת דינו על "נהלים" ו"דפוסי עבודה". כאמור המבקש מעלה בהקשר זה טענות כנגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט (לשיטתו לא הוכחו דפוסי העבודה שעליהם הסתמך בית המשפט הנכבד), וגם באשר ליכולתו של בית המשפט להרשיע נאשמים על בסיס קביעות

עובדתיות שכאלה.

אינני רואה מקום להתערב בקביעות העובדתיות של בית משפט השלום הנכבד (שאושרו גם על ידי בית המשפט המחוזי) בנוגע לנהלים ולדפוסי העבודה שהתקיימו בין המבקש לבין החברות הנזכרות בכתב האישום, להן הוא סיפק את שירותיו, שכן לא שוכנעתי כי עסקינן באחד מאותם מקרים חריגים שבהם מוצדקת התערבותה של ערכאת הערעור בקביעות שכאלה, וביתר שאת כן בעת שמדובר בבקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (השוו, למשל: ע"פ 2480/09 פדלון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (07.09.2011); ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 67 (23.11.2009); ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (12.11.2014)).

13. בהיבט העקרוני, סבורני כי אין מדובר בשאלה משפטית רחבת היקף שטרם הוכרעה. המבקש לא הורשע על סמך "נהלים" ו"דפוסי עבודה" בלבד. הרשעתו התבססה על מכלול של ראיות, שכלל, בין היתר, פירוט של: דפוסי עבודה, מועדי רכישה ומכירה, הגדרת תפקידו של המבקש, ועדויות נוספות בלתי תלויות. מכאן שטענתו של המבקש בעניין זה – נשמטת מבסיסה.

14. למעלה מן הצורך, אציין כי אין מדובר בסוגיה הדורשת הכרעה עקרונית, שכן היא נגזרת מהכללים המוכרים בדיני הראיות בשיטתנו. בעבירות של שימוש במידע פנים קיים לעיתים קושי להוכיח באמצעות ראיות ישירות את העובדה שהמידע הרלבנטי הועבר לאיש הפנים, ועל כן נאלצת התביעה להתבסס על ראיות נסיבתיות בלבד (בעניין האפשרות להרשיע נאשם בעבירות של שימוש במידע פנים על בסיס ראיות נסיבתיות – ראו דברים שכתבתי לאחרונה בעניין דומה בע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל, פסקאות 127-128 לחוות דעתי (29.06.2015) (להלן: עניין פנורבין); בנוגע לשימוש בראיות נסיבתיות בהליך הפלילי בכלל עיינו: ע"פ 9372/03 וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 753-754 (2004); ע"פ 8279/11 מור נ' מדינת ישראל (01.07.2013)). ראיות מהסוג האמור מוגדרות באופן הבא:

"הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות הטעונה הוכחה, אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שממנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה".

(ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586 (2003)).

ברי כי כאשר בית המשפט משתכנע שהוכח קיומו של דפוס פעולה חוזר ונשנה הנוגע לאופן העברתה של אינפורמציה בין החברה לבין איש הפנים, ולטיבה של אותה אינפורמציה המהווה מידע פנים – עשוי דפוס פעולה זה להיחשב כראיה נסיבתית, שכן הוא מצביע על קיומה של "נסיבה" (שהיא צורת העבודה ומרכיבי שיתוף הפעולה בין הצדדים, לרבות מידת חשיפתו של איש הפנים למידע הסודי של החברה), שבה ניתן להיעזר כדי להסיק שהועבר מידע פנים במקרה הפרטני שבגינו מואשם איש הפנים. יחד עם זאת, מובן שלא ניתן להרשיע בעבירת שימוש במידע פנים על בסיס דפוס פעולה בלבד, מכיוון שאין די בעבודה זו לבדה כדי להצביע על כך שהועבר מידע במקרה הקונקרטי המיוחס לנאשם, אך ראיות שכאלה בהחלט יכולות לשמש כחלק ממארג של ראיות נסיבתיות, אשר עלול ללמד על אשמתו של הנאשם ולהביא להרשעתו בעבירה.

הנה כי כן, בהתאם לכללים הנוהגים בדיני הראיות בשיטת משפטנו, לא ניתן לבסס הרשעה על בסיס "נהלים" ו-

"דפוס עבודה" בלבד, אך דפוסים אלה עשויים להוות ראיות נסיבתיות, אשר בהן ניתן להיעזר, יחד עם ראיות נוספות, לצורך הרשעה. אופן הרשעתו של המבקש כאן עולה בקנה אחד עם הכללים הנ"ל (למעט בפרשתסטארלימס ממנה, כאמור, המבקש זוכה על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד), ולכן אין כל מקום להעניק רשות ערעור בהקשר לעניין זה.

15. זאת ועוד – אינני מוצא עילה להענקת רשות ערעור בטענתו של המבקש לגבי ההבחנה בין "איש פנים פנימי" לבין "איש פנים חיצוני". הגדרת "איש פנים" הנזכרת בסעיף 52א לחוק ניירות ערך – היא ברורה. הגדרה זו כוללת בחובה: "דירקטור, מנהל כללי, בעל מניות עיקרי בחברה או אדם אחר שמעמדו או תפקידו בחברה או קשריו עמה נתנו לו גישה למידע פנים..." (ההדגשה שלי – ח"מ). החוק איננו מבחין בין "איש פנים פנימי" לבין "איש פנים חיצוני", שכן אלה כאלה נמנים בצוותא בהגדרה האמורה, ללא מדרג בין השניים. משכך, ניסיונו של המבקש לטעון כי ההבחנה האמורה, שהוא מציע, עולה לכדי סוגיה משפטית עקרונית המחייבת כאן הכרעה – נועד לכישלון בנסיבות (השוו: עניין פן ורבין, בהקשר לתפקידו של רבין שם).

16. לבסוף יובהר כי אפילו היה מקום להבחנה הנ"ל בין "איש פנים פנימי" לבין "איש פנים חיצוני", על פי הנעתר על ידי המבקש, ולו בהקשר של גזר הדין – עדיין לא היה בכך כדי להוביל להפחתה בעונש שהושת על המבקש בנסיבות, שכן העונש שהוטל כאן עליו הוא מתון ביותר, בהתחשב במדיניות הענישה הראויה. אבהיר את הדברים מיד בסמוך.

17. לאחרונה דנתי, יחד עם חבריי: השופט י' עמית והשופט נ' סולברג, במקרה שנסיבותיו דומות לנסיבות התיק, מושא הבקשה שלפני (ראו: עניין פן ורבין). באותה פרשה דובר, בין השאר, במערער (להלן: רבין), אשר, בדומה למבקש בתיק דנן, היה איש יחסי ציבור ושימש כאחראי לטיפול הקשרים עם המשקיעים ועם הציבור בעבור מספר חברות ציבוריות. רבין עשה שימוש במידע פנים בנוגע לחלק מאותן חברות, שהיו בטיפולו – מידע שהגיע לרשותו מכח תפקידו – ונמצא כי הוא עבר בכך על הוראות סעיף 52ג לחוק ניירות ערך. בעניין פן ורבין החלטנו, ברוב דעות, להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא, שהשית על רבין, בין היתר, עונש של 30 חודשי מאסר בפועל, ולקצרו במקצת, כך שיועמד על 22 חודשים מאחורי סורג ובריח. חברי, השופט נ' סולברג, שנותר בעמדת מיעוט בעניין זה – סבר כי יש להותיר את תקופת המאסר בפועל של 30 חודשים על כנה. זה המקום לציין כי גם שם דובר על הרשעות במעשים שבוצעו עובר למתן פסק הדין בעניין קדץ, ואולם לא מצאנו בכך הצדקה להימנע מהשתה של רכיב מאסר בפועל, וזאת, בין היתר, לנוכח: הוראות החוק ותקופות המאסר הקבועות בו לצד העבירה בה עסקינו, ריבוי העבירות שבוצעו והיקפן והפגיעה המשמעותית באינטרס הציבורי שנגרמה בעקבות המעשים.

בהתחשב בפסק הדין שניתן בעניין פן ורבין והעונש שהושת על רבין בגדרו, סבורני כי לא זאת בלבד שהעונש שהושת על המבקש פה – איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה בנסיבות דומות, אלא שהוא אף מקל עמו יחסית, וממילא שאין הדבר מצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה.

18. המסקנה המתבקשת מכל האמור לעיל הינה כי הבקשה שלפני איננה עומדת בקריטריונים למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" – ועל כן דינה להידחות.

עיכוב ביצוע העונש, שעליו הוריתי בהחלטתי מתאריך 19.01.2015 – בטל איפוא. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו – בתאריך 09.08.2015, עד לשעה 10:00, בבימ"ר ניצן, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם

ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט בתמוז התשע"ה (6.7.2015).

ש ו פ ט
